

Behöver man stå ut med att den man delar boende med vill inreda hemmet med en uppstoppad kalkon eller med en kopia av Stars Wars-karakteren Darth Vader? Här förbereder personal på den brittiska auktionsbyrå Christies försäljningen av en Darth Vader-kostym som såldes för stora summor pengar.

FOTO: LENNART PREISS/AP

Behöver man stå ut med vilka inredningsdetaljer som helst?

Jag var nyligen på besök hemma hos min goda vän Ullis som just har blivit sambo. "Hur går det?" frågade jag. Hon log och sa: "Fint. Men du vet, det tar ju lite tid att komma överens om alla saker". Jag förstod mycket väl vad hon menade. Jag kom osökt att tänka på min gamla vän Lotta. När hon flyttade in med sin blivande man fick hon använda all list för att få honom att skiljas ifrån en stor (ful) tavla på ett gråtande barn. Den hamnade för övrigt hos hennes blivande sväger, för att citera Lotta: "Han ville ju så gärna ha den."

"Jaha, hur illa kan det vara jämfört med en tavla på ett gråtande barn?" frågade jag. Ullis flinade brett och gick in till vardagsrummet. Jag väntade med spänning och höll på att falla av stolen av skratt när hon kom utkånkande på en drygt en meter hög plastdocka föreställande Darth Vader. "Åh vad öh... fin?" sa jag till slut. "Den matchar dina gardiner".

Vi skrattade gott och jag sa: "Vet du vad – det där, det är vuxenpoäng det. Du släppte inte bara in din sambo du släppte in Darth Vader i ditt liv. Ungefär som med Gunnars uppstoppade kalkon, du vet."

Va? tänker du nu. "Läste jag rätt?"

Ja – jag är lycklig ägare av en gigantisk, ful, uppstoppad och mycket svårplacerad kalkon som skulle få varje Feng Shui eller Kon Mari anhängare att skaka av skräck.

Det hela började med att Gunnar för många år sedan var i USA och hälsade på några goda vänner. Och hux flux var han medbjuden på kalkonjakt. För er som inte vet det är vildkalkoner väl spridda i delar av USA, ungefär som rådjur här. De jagas med lockpipa (gobble gobble) och är inte så lätta att skjuta. Naturligtvis lyckades Gunnar få in en bra träff. Varje normal männis-

Det hela började med att Gunnar för många år sedan var i USA och hälsade på några goda vänner. Och hux flux var han medbjuden på kalkonjakt.

ka skulle ha behållit trofén i form av en decimeterlång borst på kalkonens bröst och sedan ätit upp köttet, men inte Gunnar. Visst åt han upp köttet men själva kalkonskalet – det ville han låta stoppa upp hos en konservator.

Den uppstoppade kalkonen stod sedan under flera år i en stor trälåda i svägerskans garage i Chicago. När vi på självaste Thanksgiving skulle besöka henne hade hon fått nog. "Nej, nu får du ta hem den", sa hon storasysterbestämt till Gunnar. Väl på flygplatsen tyckte tullpersonalen att det var mycket konstigt när Gunnar förklarade att trälådan vi kom med innehöll en uppstoppad kalkon. "No way!" sa de och kallade till sig fler kollegor. Till slut stod ett tiotal personer runt trälådan och tittade på den. Vi blev tagna åt sidan och trälådan blev knarktestad, bombtestad och jag-vet-inte-vad-testad. Men faktum kvarstod – den innehöll bara en uppstoppad kalkon.

Kalkonen kom inte hem med oss då, den behövde tydligen testas ytterligare innan den fick komma ombord på ett flygplan. Jag tror aldrig den amerikanska tullen hade tänkt sig att någon kunde komma på en så galen idé som att vilja stoppa upp en vildkalkon. Men en vinterdag några månader senare kom den i alla fall äntligen(?) hem till Jämtland. Gunnar var som ett barn på julafton och jag, jag fick en chock när han öppnade trälådan. "Men Gunnar, den är ju jättestor, var ska den stå?" frågade jag försiktigt. Att sitta och titta på TV med en stor kalkon stirrande mot sig är inte vare sig särskilt avkopplande eller

trivsamt. Här gällde det att använda sin list. På något sätt kom vår ena hund en vacker dag in i vardagsrummet och råkade smaka på kalkonens ben varpå kalkonen, med gipsad fot, raskt flyttades ut till gästhuset. Där står den nu ovanför toaletteringången på alldeles en egen hylla.

Efter alla år har jag lärt mig uppskatta kalkonen som en del av vårt liv. Jag uppskattar den inte för att den är fin eller ens unik, jag uppskattar den eftersom Gunnar tycker så mycket om den. Precis som Gunnar har lärt sig uppskatta alla mina färgsprakande Marimekko-kuddar. Det är väl det som är sambolivet på något sätt – att ge och ta. Och att våga öppna sitt sinne över hur ens hem ska se ut.

Ja, jag erkänner – jag blir provocerad över hem med vita soffor och opersonligt matchande kuddar. Det ska väl synas att någon bor där? Så till alla stiltanter och stilfarbröder – en kalkon eller en meter hög Darth Vader kan faktiskt vara en viktig inredningsdetalj. Om inte annat är den ett kvitto på att någon levande själ bor där och förmodligen ett kvitto på en villkorslös kärlek. Det är vuxenpoäng det.

Anna Pamuk

anna@fjallveterinaren.se

